

קפיצה לחו"ל

מאת

שלומי מושקוביץ

הדמויות:

דנה – נאה, במאית תיאטרון ומרצה לתיאטרון באוניברסיטה
יגאל – משורר, כתב גם שני מחזות שזכו להצלחה סבירה, ספק בזהמיין.
שאולי – בסוף שנות השלושים, נאה, מתמטיקאי (היי טק?).

המחזה עלה לראשונה בתיאטרון הסימטה במאי 1990

בימוי – דדי ברון

יגאל – איקה זוהר

דנה – נטע מורן

שאולי – צביקה שוורצברג

דנה: יש לה שינה קלה, רק מדליקים לידה אור, היא מתעוררת..... ואחר כך לא נרדמת שעות.

יגאל: רק להציץ מהדלת בלי אור, רק לשמוע אותה נושמת, אני לא אנשום, אני אלך על קצה האצבעות ואני אמתן את האגו שלי כך שבכלל לא ידעו שיש שם מישהו.

דנה: סבלנות

יגאל: אני רוצה לראות אותה.

דנה: הבנתי.

יגאל: כן ו.....

דנה: טוב, זה בלתי אפשרי.

יגאל: ובכוח?

דנה: בכוח נראה לי שזה די אפשרי בהתחשב ביחסי הכוחות.

יגאל: טוב אז בכוח.....

דנה: בבקשה.....

(שתיקה)

דנה: למה אתה לא הולך?

יגאל: את לא נורא נחמדה אלי.

דנה: לא. לא נורא.

יגאל: אז אני יכול?

דנה: לא.

יגאל: ומחר?

דנה: אני לוקחת אותה מהגן בערך באחת ורבע. תבוא לאכול איתנו צהריים.

יגאל: מזה אני מבין שאני לא ישן כאן הלילה.

דנה: מה שמראה שנשארת חריף כמו שהיית. רוצה גם לאכול משהו?

יגאל: תכף תשאלי אותי איך היה בעבודה, תחממי לי איזה אוכל מהצהריים, נלך לראות טלביזיה נדבר על הצרות של גיסתך, חמותך, אבא שלי, קצת פוליטיקה, ואז, תסתובבי לתנוחה האהובה עלי אני אתקע לך ואחשוב על האוברדראפט והקריירה, ונרדם לקראת מחר חדש טוב יותר, שיהיה מן הסתם, דומה להפליא להיום.

דנה: לא אמרת לי אם אתה רוצה לאכול או לא.

יגאל: אני רוצה לראות את הבת שלי.

דנה: חיכית ארבע שנים, תחכה עוד יום. בוא נדבר קצת.

יגאל: ואם לא יהיה לנו על מה לדבר? את הרי מתה מפחד בשתיקות.

דנה: יגאל, אני עייפה. אני עייפה מהתנצחויות מילוליות אין סופיות, הציניות נמאסה עלי, אני רוצה לדבר איתך. אם תעליב אותי אני אזרוק אותך מפה. אל תכניס אותי לתסריט שאיתו באת. אני לא אגיד לך איפה היית כל הזמן הזה, אני לא אגיד לך למה לא שלחת מכתב, למה לא התעניינת בבת שלך, למה אפילו לא שלחת לה גלויה ליום ההולדת שלה. אני בטוחה שהיו לך סיבות טובות לעשות מה שעשית. עכשיו אתה כאן וזהו.

יגאל: ובנתיים מרוב אי רצון לשאול שאלות שאלת אותי המון שאלות שאני בטוח שנורא מסקרנות אותך ואת פשוט לא יכולה להרשות לעצמך לצאת מתוך המתוחכמות התיאטרונית המזויפת שלך ולבוא ולשאול ולצעוק את הדברים האלה שאת אומרת כאילו בעדינות. אז מה שאלת? איפה הייתי ארבע שנים ולמה..... מה זה היה?

דנה: אתה רוצה לספר, ספר. אתה לא רוצה, אל תספר. אתה אפילו לא נותן לי הזדמנות לראות אותך, להרגיש רגע מה בעצם עובר עלי.

יגאל: את לא יכולה להרגיש בלי לדעת מה את מרגישה? אם נאמר, אחרי משא ומתן ממושך, עם עצמך כמובן, תגלי פתאום שאת נורא חושקת בי. מה תעשי? תקפצי עלי בחולצה קרועה, תפתחי לי את המכנסיים ותמצצי לי בלי הודעה מוקדמת ובלי דיבורים?

דנה: בדיוק!

יגאל: אז קדימה.

דנה: רק כמה חבל שזה לא המצב ושהוא לא מה שאני מרגישה ושככל שהזמן עובר אני מרגישה את זה אפילו פחות, ואתה מתעקש להיות גם ושחצן ואני אפילו כשהכי אהבתי אותך, לגסות הזאת לא יכולתי להתרגל.
נכון שזה פוטוגני, מצטלם טוב במוספי סוף השבוע..... אם מתלווה לזה איזו שערוריית שיכרות ובעילת סטודנטית על השולחן בבר אז זה אפילו יותר טוב, תואם בדיוק את התדמית שהיית רוצה שתהייה לך כשיכתבו עליך את הביוגרפיה.... רק שבנתיים, כמו שזה נראה לי, אתה צריך עוד לעשות דבר אחד או שניים כדי שמישהו בכלל ירצה לכתוב עליך ביוגרפיה.

יגאל: הנה המרירות..... מסתבר שאת מרגישה משהו מתחת לפני הפוליטורה האלה.

דנה: המון דברים.

יגאל: תני רמז...

דנה: למשל, אני שואלת את עצמי אם אני התבגרתי או שחוש ההומור שלך התדרדר.

יגאל: ומה את עונה לעצמך...

דנה: שזה מדהים כמה שאתה צפוי.

(שתיקה)

יגאל: חזרתי.

דנה: נו ו... ..

יגאל: אני פה.

דנה: נו ו... ..

יגאל: הגעתי הביתה.

דנה: נו ו... ..

יגאל: את לא מתכוונת לחסוך ממני שום שלב.

דנה: ואם אפשר אז להוסיף כמה.

יגאל: אני רוצה סוף טוב. ולראות אותה.

דנה: קוראים לה נועה.

יגאל: נועה.

דנה: כן, קראתי לה נועה.

יגאל: אבל דיברנו על גאי.

דנה: נכון. אבל אחר כך עזבת וחשבת שאני בכל זאת רוצה שיקראו לילדה שלי בשם של ילדה ולא של ילד, אפילו שזה נורא נדוש.

יגאל: אבל לסבתא שלך מצד אימא שלך קראו ציפורה לא? ולזאת מצד אבא שלך יוכבד, אז למה לא קראת לה ציכבד או יופורה וכל המשפחה היתה עוזרת לך לסגור מרפסת.

דנה: שתי ההצעות שלך מצוינות פשוט קשה להשתמש בהן באופן יומיומי. אתה מבין שם לא ניתן למישהו כדי שיגידו כמה ההורים שלו מקוריים. חוץ מזה, כששמו אותה עלי, ישר ראיתי שהיא נועה ולא גאי. היא נראתה ילדה פשוטה, לא איזה פילוסופית סינית עתיקה.

יגאל: זה שם יפה נועה.

דנה: כן?

יגאל: אני אוהב אותך.

דנה: כן?

יגאל: מה כן כן..... אני אוהב אותך את מבינה? אני מתגעגע אליך, אני חושק בך, אני מאונן לזכרך כל השנים האלה, את מבינה?

דנה: אני בחורה פשוטה וסתומה. זה מורכב מדי בשבילי, אני בורגנית קטנה. אמא ואבא, ילדה קטנה, עבודה, בית, טיולים מדי פעם. אני אוהבת לגעת. לא לחשוב על לגעת או לאונן לזכר. בחורה פשוטה זוכר?

(שתיקה)

יגאל: בואי נשלים.

דנה: אני לא ברוגז איתך, אני אפילו יחסית די שולם איתך.

יגאל: אז בואי. (קם בעצמו ומתקרב אליה)

דנה: יגאל אני לא רוצה שתיגע בי, אני לא רוצה שתנסה לפתות אותי. אני לא רוצה אותך.

יגאל: את תמיד תשארי שבוייה בתוך המשפחה הבורגנית שלך עם איך צריך להתנהג בכל מצב.

דנה: ואפשרות נוספת שעליה לא חשבת, שאני פשוט לא נמשכת אליך. לא חושקת בך, מבין? אני יבשה לגמרי והסיבה יכולה להיות היסטורית, פוליטית, קשורה לחרדות שיש לי מפני אונס אב או בגלל המשפחה הבורגנית שלי.... אבל זאת עובדה.

יגאל: בסדר, אני לא אגע בך אבל תרשי לי לפחות לחשוק בך מכאן.....

(שתיקה)

יגאל: מה שלומך?

דנה: בסדר. ואתה מה שלומך?

יגאל: בסדר. ואת מה שלומך?

דנה: בסדר. ואתה מה שלומך?.

יגאל: בסדר. ואת מה שלומך?

דנה: כבר לא מפחדת משתיקות.

(שתיקה.)

יגאל: אני רק הולך, מציץ, נטמע בתוך הרצפה, זוחל זחילה אינדיאנית עד למיטה שלה, ואת אפילו לא תדעי.

דנה: אני כן אדע, ואתה לא זוחל לשום מקום. אתה לא צריך לפחד כל כך, לא יתעוררו בך פתאום יצרי אב קמאיים. אתה לא נורא תאהב אותה ברגע שתראה אותה.

יגאל: אני כן נורא אוהב אותה.

דנה: זה שוב הבדלי ההשקפה שלנו בקשר לאהבה.

יגאל: היא שלי בדיוק כמו שהיא שלך.

דנה: זאת רפליקה ממחזה.

יגאל: אני חזרתי את מבינה, אני חזרתי אחרי התקופה הכי מחורבנת שהייתה לי בחיים. אני חזרתי הביתה כדי לחיות כאן, כדי לאהוב את האישה שלי ואת הילדה שלי. אני כאן כי אני רוצה להיות כאן ואני רוצה קיבינימט, לראות את הילדה שלי ולחבק אותה ואם אפשר לשכב עם אימא שלה ולינוק איתה ביחד מהשדיים האלה.

דנה: תפסיק להתפייט. אם היית כאן היית יודע שילדים בני ארבע כבר לא יונקים, וכשיש להם שלשול אז זה לא עוזר לפטם אותם בפיוטים ומזמורים אלא צריך לנגב את זה בידים ולשמוע את הבכי ולרוץ בלילה לחתל ולהרגיע.

יגאל: ד"ר ספוק(?)

דנה: לאהוב זאת עבודה קשה יגאל, יומיומית, שוחקת. לאהוב זה לא לכתוב מילים גבוהות למען הנצח והאנושות.

יגאל: אני יודע טוב מאוד מה זה לאהוב.

דנה: לאהוב זה לא לזיין סטודנטיות על שולחן בבר ואחר כך לחזור הביתה חבול ובוכה אם ריחות ערווה וברנדי בשיער ולבקש סליחה בדרכים אמנותיות ומקוריות.

יגאל: תעשי לי טובה.

דנה: אתה אומר שהייתה לך התקופה הכי קשה בחיים שלך ואני אומרת לך שאני לא מאמינה לך, כי בתקופות קשות משתנים ואתה חזרת בדיוק כמו שהלכת.

יגאל: את מתה עלי בדיוק כמו שאני.

דנה: אתה אגואיסט מפונק, שחושב שרק הוא קיים בעולם, שרק הוא מרגיש, שרק לו יש זכויות על אהבה, על אמנות, על רגשות, כל השאר בורגנות נמוכה. למה אתה לא חושב לכל הרוחות שיש לי גבר, שאני חיה עם מישהו, למה נראה לך מובן מאליו שחיכיתי לך.

יגאל: ..... יש לך מישהו?

דנה: כן. יש לי מישהו.

יגאל: .....

דנה: ואתה נמצא עכשיו בתוך הדירה שבה אני חיה איתו ועם נועה.

יגאל: כן ו.....

דנה: ונועה קוראת לו אבא.

יגאל:..... את מפלצת. את מפלצת. את אמרת לה שהוא אבא שלה?

דנה: אני לא אמרתי לה כלום. היא ילדה בת ארבע, שני אנשים מטפלים בה אוהבים אותה ודואגים לה. לאישה היא קוראת אמא כמו כל הילדים ולגבר היא קוראת אבא גם כן כמו כל הילדים. אתה שאלת בגיל ארבע את ההורים שלך אם הם באמת ההורים שלך?

יגאל:.....ומחר?

דנה: מחר נצטרך להפסיק לה את הגיל הילדותי הזה שממילא לא מתאים לבת של אמן גדול, ולהגיד לה את האמת.

יגאל: ומה יהיה איתי?

דנה: אתה תראה אותה. נעשה בניכם הכרות ואחר כך נחשוב על דרך שבה תוכל לראות אותה באופן קבוע.

יגאל: סופי שבוע כאלה? אחרי צהריימים של אבות גרושים?

דנה: כן, נמצא סידור.

יגאל: היית מעדיפה אם לא הייתי חוזר בכלל.

דנה: מהרבה בחינות כן. הייתי מעדיפה.

יגאל: לא יכולתי לחזור לפני כן.

דנה: נצטרך להתמודד עם הדברים כמו שהם עכשיו, לא כמו שהם צריכים היו להיות.

יגאל: אל תדברי אלי כמו אל איזה סטודנט מטומטם שלך לתיאטרון. את לא יכולה נאמר לביים שאני יוצא עכשיו ואף פעם לא הייתי פה ולא חזרתי ולא אהבנו ולא הייתה לנו ילדה משותפת.

דנה: אל תצעק אתה תעיר אותה.

יגאל: אני כן אצעק כי אני רוצה להעיר אותה. ואם אני אעיר גם אותך באותה הזדמנות מהטמטום שלך אז יופי לי וציפורים. אני רוצה להעיר אותה בצרחה איומה ולהגיד לה הנה אבא. יש לך אבא מפלצת שצורח. אבא שלך זה לא המנומס המכובד המעונב הזה עם הכרס והקרחת, שמדבר יפה ואומר בבקשה וסליחה. אבא שלך הוא פרא אדם שצורח ובוכה ומזיין ומרביץ מכות. זה אבא שלך.

דנה: איך בעיתונים אתה יוצא כזה עדין ומתלבט ובחיים אתה כזה פשיסט? איך אתה ישר בטוח שאם הוא לא אתה אז יש לו כרס וקרחת והוא חצי מטומטם. למה אתה לא חושב שהוא חתיך ויפה וחריף.

יגאל: הוא חתיך ויפה וחריף?

דנה: הוא בסדר. הוא אוהב את נועה ואותי ואנחנו גם.

יגאל: גם מה?

דנה: אוהבות אותו.

יגאל: אז למה הוא לא פה הנאהב?

דנה:.....הוא בפגישת עבודה עכשיו והוא עוד מעט יחזור הביתה ואני מאוד מבקשת ממך אם אפשר שלא תתנפל עליו ולא תנסה להוכיח לו כמה הוא טיפש ואתה חכם. אני כבר יכולה להרגיע אותך ולהגיד לך שאתה יותר מבריק ממנו, אבל זה לא מונע ממנו להיות יותר בכל התחומים שבאמת חשובים.

יגאל: . מה הוא עושה? שניצלים?

דנה: כן זה לא מצחיק, הוא עושה גם שניצלים והוא עושה אותם טוב. והכי חשוב, הוא לא עושה עניין מזה שהוא עושה אותם. הוא עושה אותם ודי.

יגאל: והוא שוכב איתך ברוך ועדנה והתחשבות עצומה ולוחש לך מילים עתיקות בפולנית? \ בכנענית.

דנה: כן, רק שהדמיון שלו מגיע הרבה יותר רחוק מזה.

יגאל: והוא לוקח את נועה, את הבת שלי, כל יום יד ביד לגן ואומר לה, תגידי שלום לאבא ומנגב לה ושר לה שירי ערש ומלטף לה את השיער. באיזה צבע השיער שלה?

דנה: צבע דבש כמו שלי. כן, הוא עושה בדיוק מה שתיארת ויותר מזה.

יגאל: ואת אוהבת אותו?

דנה: כן. מאוד, בדרך מאוד שונה מכפי שאהבתי אותו.

יגאל: זאת אומרת שאני צריך להרוג אותו.

דנה: כן, זאת אומרת שאתה צריך להרוג אותו.

יגאל: ואם נבקש ממנו יפה הוא לא ילך?

דנה: אני לא רוצה שהוא ילך.

יגאל: ואם, נאמר, נשחד אותו, נמצא לו ילדה אחרת להרעיף עליה אבהות, נבנה להם בית רחוק בהרים ונשלם להם מזונות?

דנה: גם אז הוא יישאר כאן עם נועה ואיתי.

יגאל: נקמה?

דנה: לא יגאל זאת לא נקמה.

יגאל: ואם, וזה אחרון ודי, נשבע, אם כשהוא נכנס אני עומד על השולחן הזה עירום ומאונן עם פומפיה תוך מלמול תהילים בהברה תימנית?

דנה: זה משנה פרטים במצב אבל לא את מהותו.

יגאל: דנה, אני מבקש ממך עכשיו הכי פשוט שאפשר שתסלחי לי.

דנה: ואני כבר מזמן סלחתי. ועל הפשטות אני מברכת.

יגאל: כתבתי מחזה חדש.

דנה: אני אשמח לקרוא אותו ואולי גם לביים, אם הוא ימצא חן בעיני, למרות שאני לא בטוחה שזה בריא.

יגאל: למה? מפחדת שיתפתחו יחסים בין המחזאי לבמאית? שתגלי שגם את מסוגלת לחשוך, לשתות, לפלרטט, לרצות גברים אחרים?

דנה: אני נראית לך מקווה טוהרה שאתה בא לשטוף אצלי את רגשי האשמה שלך? אני מנסה להיות אמן בדרך שלי, בלי לשתות, לעשן, להסניף, לפוצץ את העיר בזיונים. אם להסתמך על מה ששמעתי ואני מודה שפה ושם שאלתי עליך, אז לא עשית יותר מדי דברים בשנים האלה..... או שעשית אותם במחותרת ואתה מחכה לעיתוי המתאים? אני בכל אופן הספקתי לגמור את הדוקטורט שלי ולביים כמעט חמש הפקות בזמן הזה.

יגאל: בסדר דוקטור, את גאון ואני סמרטוט אלכוהוליסטי מדיף צחנת נשים. זה רק מחזק את הרצון שלי לחיות לצידך או אם תרצי בצילך.

דנה: נמצא סידור שיהיה טוב לכולם.

יגאל: יהיה נפלא לכולם, פעמיים בשבוע יהיה לכם בייבי סיטר ותוכלו לצאת לבלות. ואני וההוא נפתח יחסים קורקטיים ותרבותיים ונדבר על המצב ועל ניירות ערך ואני אהיה מנומס להפליא כדי לא לפגוע בילדה.

דנה: או שתצטרך להתמודד באמת עם העובדה שהוא טיפל בילדה שלך וגידל אותה.

יגאל: את הרי יודעת שאני לא מצטיין ברגשי אשמה.

דנה: אז למה אתה כאן?

יגאל: כי התגעגעתי. אבל לאור קבלת הפנים החמימה הזאת, השאלה שלך בהחלט מקבלת גוונים חדשים.

דנה: טוב.

יגאל: מה טוב?

דנה: טוב, אני לא יודעת.

יגאל: הוא צריך להגיע?

דנה: כן.

יגאל: מה כן?

דנה: כן אני לא יודעת.

יגאל: את רוצה שאני אלך?

דנה: נהיית רגיש? אתה יכול מבחינתי להישאר אם הוא מסקרן אותך.

(שתיקה)

יגאל: אני מת מפחד.

דנה: אמרת שאתה מת מפחד?

יגאל: כן.

דנה: זה כמעט משמח אותי, זה היה יכול לשמח אותי מאוד אפילו. אבל זאת טקטיקה של משוררים מיוסרים שעובדת בדרך כלל על נשים שאוהבות משוררים מיוסרים.

יגאל: את אוהבת אותי?

דנה: אני מקווה שלא.

יגאל: אם היית נוגעת בי היית יודעת.

דנה: אתה לא נשמע נורא בטוח בעצמך.

יגאל: למה אנחנו לא מצליחים לדבר?

דנה: לדעתי אנחנו דווקא מדברים.

יגאל: דמיינתי את הפגישה הזאת אחרת.

דנה: כי לא זכרת שגם אני משתתפת בה.

יגאל: מצחיק מאוד.

דנה: למה עזבת?

יגאל: לא עזבתי. ברחתי. בהתחלה כשסיפרת לי את זוכרת כמה התרגשתי כמה שמחתי, הייתי בטירוף מוחלט. אחר כך התחלתי לפחד התחלתי לשתות נבהלתי מזה שהייתי קם בלילה וחושב לחנוק אותך עם הכרית. הייתי מתהלך לילות שלמים ומתכנן תאונה טראגית מבוימת היטב, כדי שגם לא יהיה לי תינוק וגם אף אחד אחר לא יגע בך. אני נטרפתי למחשבה שאני בורח ואת נמצאת עם מישהו אחר... רציתי שתמותי מות טבעי ואני אשאר אלמן ואתאבל עלייך כל החיים. היה לי קל יותר לאהוב אותך מתה, ואחרי שראיתי שאת אפילו לא מתכוונת למות או משהו כזה וראיתי כמה את מאושרת ופורחת בהריון, לא הייתה לי ברירה.

דנה: אותי זה לפחות לא הפתיע, באיזה שהוא מקום אולי אפילו חיכיתי לזה.

יגאל: את אומרת את זה בלעג.

דנה: בכלל לא, בהשלמה גמורה.

יגאל: נסעתי ללונדון, קיבלתי מלגת כתיבה, אחר כך החזרתי אותה כי לא כתבתי כלום ורק ישבתי בברים כל הימים. אחר כך נסעתי לסקוטלנד, עבדתי בחווה לגידול כבשים ונוכחתי לדעת פעם נוספת שאני לא מה שאני רוצה להיות ושאני יכול לחלום על עבודת כפיים אבל לא יעזור לי וחזרתי אחרי ארבעה חדשים ללונדון, כתבתי פה ושם וחייתי פה ושם ולפעמים בימי שני אחרי הצהריים הייתי פיקח לאיזה שעתיים שלוש, ואז היית מתגעגע אליך בכאבים נוראיים והייתי בוכה ודופק על הקירות של החדר,

מזמין זונה של עשר לירות, גומר, שולח אותה, מקיא איזה שעה, מקלל את עצמי, דופק עוד קצת על הקירות ונרדם כמו תינוק.

דנה: ואני גם התגעגעת אליך.

יגאל: כל יום רציתי לחזור, כל יום רציתי לצלצל ופחדתי שאם אני אחזור אני אצטרך להיות טוב כדי שלא יגידו עלינו דברים. אחר כך כבר התחלתי לקוות שאת חיה עם מישהו, שהתחתנת. רציתי עונש מוחלט.

דנה: נשארתי תינוק.

יגאל: כן נשארתי תינוק אפילו שאני אבא וזה.

דנה: לילה אחד חזרתי מחזרה בתיאטרון בערך באחת ובדרך ראיתי את האוטו שלך. נורא שמחתי כי הרגשתי בודדה ורציתי שתחבק אותי, אז חניתי לא רחוק מאיפה שהאוטו שלך עמד ורצתי והספקתי לעצור בדיוק בזמן כדי שלא תראה אותי כי היית שם בפנים עם איזו ילדה יפה מתנשקים ומתמזמזים. ולמרות שכל הזמן הרגשתי אז לראות את זה, זה היה אחרת.

יגאל: זה היה קשה לי לא פחות מאשר לך.

דנה: אתה לא יכול לסבול שלרגע אחד לא מדברים עליך.

יגאל: את ידעת. אמרתי לך כל הזמן.

דנה: ובזה חשבת שאתה פותר את עצמך. אם אני מספר אז זה בסדר. אם אני לא משקר אז אני יוצא נקי וסולחים לי. אתה הרסת הכל ולבד.

יגאל: דווקא כן ראיתי אותך אבל זה היה נראה לי עוד הרבה יותר נורא, לקפוץ לישיבת שום דבר לא קרה ולסדר את הבגדים סטייל קומדיה אמריקאית סוג ז. היה לי חשוב לדעת שהיא רוצה אותי גם בלי מקדמי הפרסום והשם. אחר כך הקאתי באיזה מקום והסתובבתי עם האוטו כל הלילה ברחובות.

דנה: זה בכלל נשמע כמו מחלת מעיים כל הסיפורים שלך.

יגאל: זאת באמת מחלת מעיים.

דנה: לא על זה מדובר, אתה לא מבין.

יגאל: די, די, די יא מפגרת. את לא מבינה כלום.

דנה: אני לא מבינה ואני לא רוצה להבין כי כל פעם שצריך אותך אז אתה בדיוק במצוקה או יוצר או חושב או הוגה או מתראיין או עוד פעם חושב או אני לא יודעת מה.....

יגאל: בסדר טעיתי.

דנה: כן טעית.

יגאל: ואני רוצה שנתחרט.

דנה: קודם כל אל תערב אותי בחרטות שלך. חוץ מזה אתה לא יכול לעשות את זה עם אישה שלא יכולה לסבול אותך.

יגאל: אולי תתרגלי אלי במשך הזמן. (פאזזה) את ממש שונאת אותי.

דנה: אני אפילו כבר לא שונאת אותך. אני לא כועסת עליך בגלל שבגדת בי, כלומר לא בגלל שנגעת בנשים אחרות אלא בגלל שהפרת את החברות ביננו. בגלל זה אני אומרת לך שמה שנשבר אז כשראיתי אותך במכונית, לא יוכל להבנות יותר.

יגאל: ואם אני מבקש עזרה עכשיו, אם אני מבקש ממך עכשיו את פירעון החברות שלנו.

דנה: עכשיו לא תדע לעולם וגם אני לא, אם אתה פה בגלל החברות הזאת או בגלל שאתה נעלב שאתה רואה שאני מסתדרת בלעדך, אתה באת לנסות להחיות משהו שגסס הרבה זמן, ומת.

(פאזזה)

איך היה באנגליה?

יגאל: באנגליה? בכל MGB שהייתה עוברת הייתי מציץ פנימה לראות אם זה לא אנחנו יושבים בפנים.

דנה: לא קנית לך אוטו שם?

יגאל: כמעט קניתי לוטוס סופר 7 אבל אחר כך חשבתי שלא יהיה לי עם מי לדבר עליה וידעתי שאני לא אראה אותך אף פעם נוהגת בה בפראות מצ'ואיסטית אז ויתרתי והמשכתי להעניש את עצמי בזה שלא נהגתי ארבע שנים.

דנה: מאז שיש לי את נועה אני רגועה לגמרי, נוהגת לאט ולפי החוקים.

יגאל: קנית מאזדה?

דנה: לא, עדיין יש לי את המיני קופר שקניתי לי. חבל שלא אמרת שאתה מגיע מלונדון, אני צריכה כמה חלקים. רציתי לשים סעפת יניקה חדשה עם שני קרבורטורים של SU.

יגאל: אמרת שנרגעת.

דנה: סתם. רציתי להזכיר לך שזאת אני.

יגאל: אני אוהב אותך. (מתקרב)

דנה: יגאל לא.

יגאל: (תוך הדברים האלה הוא מתרווח, מתחיל מתפשט. חולץ נעליים פותח כפתורים ומרגיש בבית).

בסדר, אני רגוע לגמרי אני, לא חושב עליך בכלל. אני פשוט לא חושב על כמה שאני רוצה לחבק אותך ולנשק אותך ולשכב איתך, וזה מאוד מרגיע לא לחשוב על הדברים האלה. אני רגוע לגמרי, שולט יפה בחושים שלי, מתנהג בנימוס, מבליג, מתפטר, רואה את המציאות כמו שהיא, מתמודד עם החיים, מניח שתי רגליים על הקרקע, לא מעופף, מסתכל שמאלה וימינה לפני כל מעבר חצייה.....

דנה: זה לא יכול לעזור במיוחד.

יגאל: מה?

דנה: זה שאתה מתפשט פה עכשיו.

יגאל: הוא יאנוס אותי?

דנה: תפסת.

יגאל: בסדר אני מתלבש. בואי נחכה לו כמו שצריך.

(משלב ידיים ויושב קפוא).

סולידי אה?

דנה: שתוק קצת.

יגאל: את פוחדת ממנו?

דנה: לא. הוא קצת רגיש בקשר אליך אני לא רוצה לעשות לו את זה יותר קשה ממה שצריך.

יגאל: הוא חושב שאת עוד אוהבת אותי?

דנה: לא, הוא יודע שאני אוהבת אותו. פשוט אתה יודע איך זה עם אנשים מפורסמים, התדמית שלך נראית קצת מאיימת, אני בטוחה שהוא יירגע לגמרי אחרי שהוא יפגוש אותך.

(שתיקה)

יגאל: המחזה החדש שלי.....

דנה: כן.

יגאל: זה מעניין אותך?

דנה: כן בטח.

יגאל: טוב זה מחזה משפחתי. קטן. לא איזה מסמך חברתי או פוליטי, כלומר זה..... נו... שיט..... אני שונא לדבר על דברים שאני כותב. זה... זאת אומרת.....

דנה: אולי אני אקרא אותו ודי?

יגאל: זהו, אולי באמת תקראי אותו ודי. אבל..... טוב.....אה.....קחי. (מוציא את המחזה מהתיק). אני רק רוצה שתביני זאת אומרת שאני ככה את הדמות שלה צריך עוד לשפץ. טוב זה לא גמור. זה מן טיוטה כזאת זאת אומרת..... טוב נו תקראי. (נותן לה) מה את אומרת קראת? טוב בצחוק די שבי תקראי ואני אסתובב פה בחוסר סבלנות ואעצבן אותך.

(שתיקה)

יגאל: אני יכול להשאיר לך אותו אם את רוצה. זאת אומרת את לא חייבת לקרוא אותו כבר עכשיו.

דנה: זה בסדר, אם רק תירגע קצת אז אני אקרא אותו עכשיו.

יגאל: אבל רק חזרתי מחוץ לארץ את לא רוצה לדבר איתי? לשאול אותי איך היה? מה הבאתי?

דנה: איך היה בחוץ לארץ? מה הבאת?

יגאל: היה יופי. יש לי מלא חוויות לספר לך אל תשאלני. איך כאן הכל בסדר.

דנה: כן יופי סוחבים אתה יודע איך זה.

יגאל: כן בטח יופי. הבאתי לך את הבושם ההוא שאת אוהבת עם השם הצרפתי הזה.

דנה: תודה. אני אצרף אותו לשאר בקבוקי הבושם עם השם הצרפתי הזה. אמרת שיש לך מלא חוויות לספר לי.

יגאל: טוב זה לא מי יודע מה סתם את יודעת קטעים כאלה.

דנה: כן אני יודעת.

יגאל: את יודעת חוץ לארץ זה חוץ לארץ.

דנה: טוב בטח. אני יודעת בדיוק למה אתה מתכוון.

יגאל: זהו, אז אלה החוויות שהיו לי.

דנה: מסעיר. דברים כאלה יכולים לקרות רק בחוץ לארץ.

יגאל: כן. בארץ אין את זה.

דנה: לאט לאט.

יגאל: לא מאמין בזה. פשוט לבנטיניים פה כולם.

דנה: אל תגיד, יש גם דברים טובים.

יגאל: מה למשל?

דנה: אין לי דוגמאות כרגע, אבל אני בטוחה שאם אני חושבת קצת.... אז, רגע. השמש בחורף. זהו השמש בחורף.

יגאל: שטויות.

דנה: תן כבר לקרוא את זה, מפגר. שב רגע בשקט.

יגאל: טוב, תקראי ברחמנות.

דנה: די נודניק. שקט.

(מתחילה לקרוא. מתעמקת. הבעות פנים כל מיני. יגאל מסתובב קצת בחדר מסתכל בספרים חסר מנוחה. בתקליטים. בוחר תקליט. זה תקליט של לאונרד כהן. דנה מחייכת אליו. חברים. חוזרת לקרוא. הוא בינתיים נשכב על הספה. זאת תמונה ביתית, משפחתית.)

(נפתחת הדלת. בדלת עומד שאולי הוא עמוס שקיות ניילון של קניות ליליות בקניון. שאולי הוא כאמור גבר נאה, גבוה. ישר. מן שקט המאפיין אנשי צבא מסרטים על מצביאים גדולים. דנה קמה, נגשת אליו, לוקחת ממנו כמה שקיות ומנשקת אותו.)

דנה: יש לנו אורח.

יגאל: כן, אני רואה.

דנה: שאולי זה יגאל, זה מין הומור כזה.

שאולי: שלום (לוחצים ידיים).

יגאל: (בנחמדות מוגזמת) שלום, אני כל כך שמח להכיר אותך, דנה סיפרה לי עליך כל כך הרבה.

שאולי: כן, גם אני שמעתי עליך משהו.

(שתיקה)

דנה: אני אשים את הדברים במקום. (מנסה לקחת משאולי את השקיות)

שאולי: לא זה בסדר אני אעשה את זה.

דנה: אתה תנוח קצת, היה לך יום קשה. שב.

שאולי: תעזבי, שבי קצת עם האורח שלך זה שום דבר בשבילי.

יגאל: אני רואה שזאת בעיה, אני יכול לעשות את זה.

דנה: וגם אתה שב.

יגאל: אז איך היה בעבודה?

שאולי: בסדר רגיל עבודה אתה יודע.

יגאל: אתה רוצה משהו לשתות קפה, תה?

שאולי: לא, אני אחטוף משהו אחר כך.

יגאל: אתה נראה קצת עייף.

שאולי: כן, היה לי יום ארוך אתה יודע.

יגאל: אני חושב שאני יודע הרבה פחות ממה שאתה חושב שאני יודע. אתה יודע?

שאולי: מה?

יגאל: סתם, בדיחה. אתה אמרת אתה יודע אתה יודע.

שאולי: אה, זה כן. (לדנה) נועה בסדר?

יגאל: לך מרשים לראות אותה בלילה?

שאולי: מה זאת אומרת בלילה?

דנה: לא רציתי שהוא יעיר אותה אז לא הרשתי לו להיכנס לחדר שלה.

שאולי: טוב הוא יכול להיכנס בשקט...

יגאל: (לדנה) רואה? (לשאולי) זה בדיוק מה שאמרתי לה.

דנה: הוא יראה אותה מחר לא יזיק לו לחכות עוד יום.

יגאל: מה אתה אומר?

שאולי: אני מבין שדנה לא רצתה שתהייה יותר מדי התרגשות בחדר שלה כי אם היא מתעוררת קשה מאוד להרדים אותה אחר כך. לפעמים אני יושב על ידה שעות עד שהיא נרדמת חזרה.

יגאל: כן דנה סיפרה לי. היא אמרה לי גם שאתה עושה שניצלים מצוינים.

שאולי: שניצלים?

דנה: זה אתה אמרת לא אני. אמרתי לך רק שאם הוא היה עושה שניצלים אז הוא לא היה עושה מזה עניין גדול. (לשאולי) איך היה בעבודה?

יגאל: כבר שאלתי אותו הכל. היה רגיל, הוא לא רוצה לשתות עכשיו, היה לו יום ארוך.

דנה: ואתה מתעקש לעצבן?

יגאל: (נראה לי שכן).

דנה: אז די!

יגאל: דנה אמרה לי שאתה חריף, יפה, מוכשר, עושה שניצלים מצוינים ולוחש לה מילות אהבה ועוד כל מיני סודות שרק אתה והיא יודעים ושאתה מטפל יפה בנועה.

שאולי: ואני מבין, אומנם קצת באיחור, שאני אצלך איזה מן נושא לבדיחה או משהו כזה. (תסלח לי אני פשוט לא רגיל שמתקיפים אותי אצלי בבית ומתאמצים לעשות ממני צחוק.)

יגאל: אתה שמח שבאתי.

שאולי: לא במיוחד. לא.

יגאל: היא לא תחזור אלי.

שאולי: אני יודע.

יגאל: וזה לא בגלל שהיא לא אוהבת אותי.

דנה: אז למה לדעתך?

שאולי: תראה יגאל, לאשתי ולי.....

יגאל: אשתך?

דנה: אנחנו נשואים יגאל.

יגאל: את התחתנת איתו?

דנה: מה הבנת?

יגאל: תפסיקי לבלבל. את התחתנת איתו?

דנה: התחתנו כן. הוא איתי ואני איתו. זאת הייתה חתונה דו צדדית.

יגאל: טכס דתי עם שמלה לבנה באולמי גיל?

דנה: התחתנו בחצר של ההורים שלי אם זה נראה לך פרט חשוב כל כך.

יגאל: את התחתנת איתו בחצר של ההורים שלך?

דנה: שמע אתה תופס מהר.

יגאל: אתה היית שם?

שאוּלִי: זה לא נראה לי מצחיק.

יגאל: אני נראה לך צוחק?

שאוּלִי: אתה נראה לי לוחץ. אני לא האויב שלך.

יגאל: אלא מי?

שאוּלִי: לא יודע... אפשר לעשות את הכל יותר פשוט ונעים.

יגאל: צודק, רק שלי יש לי בעיה עם פשטות שלא לדבר על נעימות. אתה חושב שזה הזמן להציע לך חברות.

דנה: אני חושבת שזה הזמן שתסתום קצת את הפה הגדול הזה, כי נמאסת על כולם עם הבעת הקדוש המעונה שלך. תפסיק להתנהג כאילו אף אחד בעולם לא הגיע לדרגת המורכבות שלך. נסעת, עזבת אותי ואת נועה ואחרי שנה וחצי התחתנתי תופס? התחתנו. בלי לשאול מה דעתך.

יגאל: היא רהוטה, אין מה לדבר. רהוטה ומדויקת. רק שמתחת לכל הבולשיט הזה...

דנה: מתחת לכל הבולשיט הזה...

יגאל: בדיוק.

דנה: אני מוכנה להגיד כל מה שתרצה כדי שתיקח את הדברים שלך מפה ותצא בהרגשה נפלאה.

יגאל: אז ספרי לו מה קרה כשהוא לא היה כאן.

דנה: אני אדאג לספר לו כשנהייה שנינו לבד.

שאוּלִי: (ציני) מה קרה כשלא הייתי כאן? (תוך עיסוק במשהו)

דנה: לא קרה כלום הוא מקשקש.

יגאל: היא לא נגעה בי. אפילו לא חיבקה אותי כשנכנסתי.

שאוּלִי: זה מה שקרה?

יגאל: לא נראה לך מוזר?

שאוּלִי: אני מוכן לחיות עם המוזרות הזאת.

יגאל: מה אתה מבין מזה?

שאולי: אני מבין מזה שחזרת אחרי שלא היית פה 4 שנים, שאתה מתנשא ומפרש מבוכה ובלבול כחולשה ושכואב לך לראות שהאהבה היא לא מונופול של משוררים.

יגאל: באתי לראות את הילדה שלי.

שאולי: אף אחד לא מונע את זה ממך.

יגאל: (קם, הולך לעבר החדר של נועה(?), חוזר). אני אבוא לראות אותה מחר בבוקר. להתראות.

דנה: יש לך איפה לישון?

יגאל: אני אמצא כבר.

דנה: אני יכולה לסדר לך כאן(את ה.....?), אל תצא להסתובב באמצע הלילה.

יגאל: את נראית לי גם מודאגת.

דנה: אני מודאגת. (שתיקה) תראה שהכל יסתדר.

יגאל: אני אעשה איתך מחר לוח שיבוץ אבאים.

שאולי: אפשר לראות את זה גם אחרת.

יגאל: איך למשל?

שאולי: טוב, זה לא מצב אידיאלי.

יגאל: באמת.

שאולי: נמצא דרך

יגאל: ואיפה היא תעבור?

שאולי: במקום ש.....

יגאל: במקום שבו אני לא חי עם הבת שלי והאישה שלי.

דנה: לשעבר!!!

יגאל: תודה.

דנה: לאן תלך באמצע הלילה?

יגאל: לפזר זרעי מלודרמות בעוד כמה מקומות.

שאוּלי: (שהתיישב על המחזה) זה שלך?

יגאל: כן זה שלי. זה פשוט נפלא כמה שהוא נחמד. כתבתי לדנה מחזה.

שאוּלי: באמת?

יגאל: תעזוב.

דנה: הוא בטוח שאתה לעולם לא תבין.

יגאל: אני לא אמרתי שהוא לא יבין. הוא פשוט כבר משחק בזה.

שאוּלי: אני בתפקיד המטומטם שלא מבין מה קורה.

יגאל: תרגע כתבתי לך תפקיד טוב.

שאוּלי: ואתה בטח נורא תתאכזב אם תראה שאני לא כל כך מתאים לו.

יגאל: מודה. צריך לשפץ לך שם את האינטליגנציה.

שאוּלי: צריך להבין שזה לא משחק. צריך להבין שהתפרצת בחוצפה לבית לא שלך ואתה עושה מניפולאציות מכוערות ומשחק בדברים שאסור לשחק בהם.

יגאל: בילדה שלי.

שאוּלי: שעוד לא פגשת ושאפילו לא יודעת שהיא שלך.

יגאל: הרפליקה הזאת לא שלך.

דנה: זה דווקא די משחרר לדעת שאנחנו יכולים להגיד כמה רפליקות גם על דעת עצמנו.

יגאל: זה היה אפילו יותר משחרר לראות אותך אומרת פעם אחת משהו שאת באמת מרגישה. פעם אחת בלי ציפויי הצלופן האלה לכבוד מר בסדר גמור. הו כמה הייתי רוצה לראות עלייך קצת זיעה ובוץ ושתן וזרע .... הו .... כמה את מתגנדרת בשביל שיקבלו אותך למדור שאיחלו לך ההורים הטובים שלך....

יגאל: זה לא היה נראה שזוה משנה לך לפני רגע.

דנה: אני לא רוצה שתסתובב, אני מכירה אותך, אתה תשתה כל הלילה, תישן כאן (בדירה)....

יגאל: בין שתי האפשרויות האלה נראה לי שאני מעדיף לשתות כל הלילה.

שאולי: אני מבקש שתקום ותצא.

דנה: אתה אל תיבהל כל כך.

שאולי: אני לא נבהל אני רוצה לישון.

דנה: גם אני רוצה לישון.

שאולי: אם היית רוצה לישון היית שולחת אותו מפה.

 יגאל: אז אתה מתכוון להלחם עליה?

שאולי: אני לא נלחם עליה. היא כבר עשתה את הבחירה שלה, ואם היא תרצה היא תוכל לשנות אותה.

 יגאל: אתה אוהב אותה?

שאולי: את שתייהן.

יגאל: חבל. (אמיתי)

שאולי: כן, חבל (בשבילך).

 יגאל: דנה צודקת אני שחצן שוביניסטי. חשבתי שהיא תחפש אותי. שהיא תעזור לי.

שאולי: אתה ברחת.

יגאל: כן, את זה כבר הזכירו לי.

שאולי: למה ברחת?

יגאל: אתה לא באמת רוצה לדעת.

שאולי: אני כן באמת רוצה לדעת.

יגאל: אני כל כך מקנא בך.

שאולי: על מה?

יגאל: על זה שהכל נראה לך כל כך פשוט.

שאולי:.....?

יגאל: אני ברחתי כי אם אני הייתי נשאר אני הייתי חונק את שתיהן.

שאולי: נשמע לי עקום.

יגאל: טוב אז ברחתי כי רציתי לפנות את המקום לך, שתוכל להציל אותן ממני.

שאולי: אז אני עדיין מציל אותן.

יגאל: תן לי נאום על ההקרבה.

שאולי: את זה לא תשמע ממני.

יגאל: ההיית או חלמתי חלום?

שאולי: הייתי.

יגאל: אני רוצה אותך ואת נועה. את המשפחה שלי.

דנה: אתה רוצה אותנו כמו שאתה רוצה כל דבר שלא נמצא בידיים שלך.

יגאל: ואת כלבה אכזרית שרואה את כל העולם דרך הכאב באצבע הקטנה של הרגל שלך.

שאולי: אתה צועק, אתה מעליב את דנה, ואני מבקש ממך שתעזוב.

יגאל: הבעל שלך מעדיף שקט כשהוא חוזר מהעבודה.

שאולי: נכון מאוד.

יגאל: לך לישון. לך. מי מפריע לך? אתה מפחד שתמצא אותי ואת דנה בבוקר ביחד.

שאולי: אל תצחיק אותי.

דנה: די!!!! אני אסדר מיטות ודי.....

(שקט ארוך ומתוח.....)

שאוּלִי: אני הולך להציץ בנועה.

יגאל: הוא לא יתן לך גט?

דנה: אני לא אבקש ממנו אתה יודע.....

יגאל: את מעדיפה למות משעמום?

דנה: זה שעמום נפלא יגאל לדעת שיש לך על מי לסמוך.

יגאל: את ממש שוכבת איתו? מה את עושה בזמן הזה? שרה אריות? פותרת תשבצים?

דנה: אל תיתן לי להכאיב לך. הוא יודע בדיוק מה שהוא עושה.

יגאל: בלי להכנס לפרטים.

דנה: בלי להכנס לפרטים.

יגאל: אני מתגעגע אליך.

דנה: אני מעדיפה אותך ציני.

יגאל: את באמת שונאת אותי כל כך?

דנה:.....

יגאל: לא חיבקת אותי כשבאתי.

דנה: לא שמת לי לב, לא ידעתי שצריך.

יגאל: את עוד אוהבת אותי.

דנה: בסדר, אני עוד אוהבת אותך.

יגאל: ואנחנו עוד נהייה ביחד.

דנה: הרי תוך שבוע תברח חזרה, תוך שבוע תמצא עוד פרט באישית שלך שעוד לא טופל ופונק מכל הצדדים.

יגאל: אין לך סבלנות אלי.

דנה: אני מפחדת מהרגע שתפגוש אותה.

יגאל: למה?

דנה: היא תאהב אותך, אתם דומים. מנטאלית, זה בערך הגיל שבו אתה נמצא לא?

יגאל: זה דווקא מוצא חן בעיני.

דנה: אני יודעת. אל תתנפל תן לה זמן.

יגאל: בתנאי שגם היא לא תתנפל עלי. אני עוד קטן.

דנה: קטן מפונק וטעון טיפוח.

יגאל: חייכת.

דנה: אז מה?

יגאל: רק רציתי לוודא שזאת לא עווית.

דנה: זאת עווית.

יגאל: עווית יפיפיה ומרגשת.

שאוּלִי (שעמד שם כבר קודם?): (היא כזאת) מתוקה. (דנה או נועה?).....
מחייכת מתוך שינה.

יגאל: נהיית משורר.

דנה: אתה תמיד היית אומר את זה כשהיית מסתכל עלי.

יגאל: טוב, כשאני אומר את זה, זה נשמע אחרת.....

(פאזזה???)

שאוּלִי: אתה נשאר בארץ?

יגאל: לא יודע. (הציעו לי משרת מרצה אורח בניו יורק). אולי באמת כדאי שאני אעוף
מכאן ואשאיר אתכם באידיליה המשפחתית שלכם.

דנה: מתישהו היא תצטרך לדעת. עדיף שזה יהיה עכשיו.

(פאזזה???)

יגאל: אז אתה באמת אוהב אותה?

שאולי: כן. מאוד.

יגאל: זה יפה בעיני.

----- (שתיקה ארוכה)

יגאל: יש לכם פה משהו לשתות?

שאולי: (מסתכל על דנה) חריף אתה מתכוון.

יגאל: כן, חריף אני מתכוון.

שאולי: צריך להיות כאן איזה ברנדי. (נותן לו צידה לדרך בקבוק שלם???)

יגאל: לחייכם!

שאולי:— לחיי כולנו!!!

(דנה לא נענית לאתגר ולא לוקחת הכוס)

שאולי: את לא מצטרפת? (משיקים כוסות ושותים)

יגאל: אנחנו מתחילים להסתדר לא?

שאולי(דנה?): (ציני) אמרתי לך שהכל יסתדר.

יגאל: אתה חושב? תראה אותנו, עומדים כאן ושותים בעוד שמה שהייתי צריך לעשות זה
להזמין אותך לדו קרב. (מוזג לשניהם)

דנה: אתה עושה מכל שיחה בין שני אנשים דו קרב.

יגאל: אמרו לי שצריך קונפליקט.

דנה: כי אתה מפחד לצאת לדו קרב אמתי שאפשר גם למות בו.

יגאל: צודקת.

דנה: ומה איתי?

שאוּלִי: את בטח לפי תפיסתו המתקדמת הפרס למנצח.

יגאל: תפיסה מדהימה.

שאוּלִי: מתחרים במי אומר בהכי הרבה מילים שום דבר?

יגאל: .....הוא לומד מהר.

שאוּלִי: רק שהמשחק הזה משעמם אותי.

דנה: אני דוקא די משתעשעת.

שאוּלִי: את אוהבת דם..... (גילוי?)

יגאל: אתה מעדיף נשק אחר? (עוד כוס?) אולי נשאל את הגברת.....

דנה: הגברת מעדיפה מעשים!!!

יגאל: (מעשים.....)משחק השקט. וכמו כן אסור להגיד שחור לבן, כן לא, אהבה שירים, קקי, פיפי, בית ונועה.

שאוּלִי: הבחור הזה ממש היסטרי.

יגאל: הפסדת.

דנה: זה לא משחק.

יגאל: אסור גם להגיד זה לא משחק.

שאוּלִי: זה באמת לא משחק (לדנה?)

יגאל: שתיים אפס אתה בפיגור גדול.

דנה: שתוק כבר!

יגאל: אז אולי תוך כדי שאני שותק, תספרי לבעלך למה באמת לא חיבוקת אותי כשנכנסתי.

(שאוּלִי: אמרתי לך שאני מוכן לחיות עם זה.)

דנה: לא חיבקתי אותו כי לא ידעתי שהוא הולך לנדנד כל הערב עם החוסר חיבוק הזה. (אם הייתי יודעת הייתי מחבקת אותו בשמחה)

יגאל: היא פחדה.

שאוּלִי: ממה?

יגאל: היא יודעת ממה.

דנה: קשקוש.

יגאל: אז תנשקי אותי עכשיו.

דנה: זה אידיוטי.

יגאל: רק כדי שאני אדע שחזרתי. 4 שנים וכשאני חוזר הביתה אפילו לא חיבוק?

דנה: כי זה מזמן כבר לא הבית שלך.

יגאל: ונשיקה ידידותית.....

דנה:די כבר.

מה זה נשיקה ידידותית?

יגאל: על הלחי, בלי רוק לשון או שיניים. משהו בין 3 ל-5 שניות.

דנה: אז לא.

יגאל: את מפחדת.

דנה: ואתה מנדנד.

יגאל: ואת מפחדת.

דנה: ואתה מנדנד.

יגאל: ואת מפחדת.

שאוּלִי: ואתה מנדנד.

דנה: שתוק! ----- (סליחה) זאת אומרת די כבר עם זה. מה אתה מנסה להגיד שאני מפחדת לגעת בכך שמא אפול שדודה לרגליך ברגע ששפתי יגעו בכך.

יגאל: בדיוק.

שאולי: אני במקומך הייתי מנסה. זה נשמע מרתק.

דנה: ..... אז אתה מוכן לסלוח לנו.

שאולי: ולהפסיד אותך נופלת?

דנה: אל תדאג.

שאולי: את באמת רוצה.

דנה: אהה! (כן)

שאולי: טוב. אני הולך. (סופית)

דנה: די טמבל אני מעדיפה לפול לרגליך.

יגאל: אני מבין שאני מיותר.

דנה: אתה הולך?

יגאל: כן. הבאתי לנועה מן בובה כזאת שמדברת אנגלית במבטא ישראלי. היא אומרת "מזור" או משהו כזה. תני לה אותה בבוקר בצרוף איחולים.

דנה: לא תבוא לראות אותה?

יגאל: .....

דנה: אז אם תבוא תביא אותה בעצמך ואם לא אז לא.

יגאל: טוב אז שמחתי להכיר.

דנה: אתה לא תבוא מחר.

שאולי: הוא יבוא.

יגאל (נכנע): אתה צודק.

(ניגש לדנה מחבק את כתפיה במין עמידת זוג בעלי בית שנפרדים מאורח)

יגאל: לילה טוב.

שאוּלִי: לילה טוב. אם לא תמצא מקום, אתה יכול לחזור לישון כאן.

יגאל: (עייף ומותש מעורר חמלה- נדהם ומעריך) תודה.

אני אשאיר בכל זאת את הבובה כאן. אני לא רוצה להסתובב איתה כל הלילה ברחובות.
(מוציא אותה מהחבילה ומדגים את הקולות) : ניסיתי למצוא אחת שאומרת "פזר" בשני קולות, אבל זה
מה שהיה להם.

(פאוזה)

דנה: זה לא נורא מקורי לקנות בובה מדברת.

יגאל: גם אני חשבתי ככה.

דנה: תשאר, קר בחוץ.

שאוּלִי: כן, תישאר.

יגאל: מה זה החלטתם לאמץ אותי?

שאוּלִי (חיוך ציני): לא. "קר בחוץ"

יגאל: אני הולך. התבלבלתי מכל הערב הזה..... אני צריך לחשוב בשקט.
(הולך לכיוון החדר של נועה.)

דנה: אבל בשקט, בזהירות. .... ותבדוק שהיא מכוסה טוב.

שאוּלִי: אתם חברים טובים.

דנה: מה זאת אומרת.

שאוּלִי: אתם מדברים באותה שפה.

דנה: אנחנו פשוט רבים וזה נשמע אותו דבר.

שאוּלִי: נתת לו להיכנס לנועה.

דנה: הוא אבא שלה. (דאבל טייק?)

זה טיפשי להתעקש.....

אני יודעת שאם הוא יוצא מכאן בלי לראות אותה, הוא לא חוזר לכאן יותר.

שאוּלִי: ואת לא רוצה שהוא לא יחזור יותר.

דנה: זה יהיה הרבה יותר קל לך ואולי גם לי אבל לא לנועה.

שאוּלִי: את לא רוצה שהוא ילך. את רוצה אותו לידך, הוא צודק בקשר אליך.

דנה: זה שטויות שאולי. אל תתחיל עכשיו עם סצנות קנאה. קצת קשה לי אני בכל זאת קשורה אליו.

שאוּלִי: הוא טיפוס לא קל.

דנה: הוא תמיד כזה כשיש אנשים זרים לידו.

שאוּלִי: ..... הוא היה מכה אותך?

דנה: ????. אתה מכיר אותי כמו מישהי שהיתה נותנת שיכו אותה?

שאוּלִי: הוא אלים.

דנה: כן, אבל זאת לא אלימות של מכות.

שאוּלִי: את פוחדת ממנו?

דנה: אני לא פוחדת, הוא חשוב לי ..... (דאבל טייק) אני מאוד מעריכה את מה שהוא כותב.

שאוּלִי: תני לו (בבקשה) ללכת.

דנה: חשוב לי שנועה תכיר אותו, שהם יהיו קצת יחד.

שאוּלִי: מקווה שהוא ישתנה.....

דנה: אני לא מקווה לכלום. אין לי שום ציפיות ממנו.

שאוּלִי: אני מרגיש שאני מאבד אותך.

דנה: אתה לא מאבד אותי, אני אוהבת אותך. אל תהייה כזה רציני. תראה שיהיה בסדר. (מחבקת אותו?)

(יגאל נכנס אבל וחפוי ראש)

דנה: נו איך היא?

יגאל: .....מרים עיניים לא עונה.

דנה: ראית אותה? (יגאל מהנהן)

שאולי: חזרת הרבה יותר שקט ממה שאני זוכר אותך. (יגאל מהנהן)

דנה: נו תגיד משהו.

יגאל: היא דומה לנו.

דנה: לך יותר

יגאל: לך יותר

(שתיקה)

דנה: עכשיו אתה יכול לכתוב שירים על חווית האבהות. נראה לך שמיצית את זה?

יגאל: .....

דנה: אתה יכול ללכת לראות אותה עוד פעם. אני רואה שזה טוען אותך. (יגאל מחייך)

יגאל: באיזה רעב את מסתערת על כאב.

דנה: אתה יכול להגיד משהו.

יגאל: .....(לא)

דנה: נגמרו למשורר המילים?

יגאל: .....

דנה: זה היה כל כך נורא?

יגאל: .....

דנה: בסדר, אתה רוצה להוכיח לנו שעדיף כבר שאתה מדבר. בסדר. מסכימים. עדיף.

יגאל: תגיד ל"אשתך" כמו שאתה קורא לה שאם היא לא סותמת אני מפרק לה את הפרצוף.

שאוּלִי: אשתי כמו שאני קורא לה, שמעה אותך, ולא נראה לי שהיא מתרשמת.

יגאל: (לדנה) רוצה קישקע מה?

דנה: זאת בשבילך הלידה שלה.

יגאל: ואי אפשר לשתוק בלידות? בסדר, עמדתי שם ולא היו לי אף אחת מהמילים שאני מחזיק לאירועים מיוחדים. פשוט, מה? המשוררים נהיו קטנים והמילים גמדות צולעות ואני רציתי להיות אילם עד סוף החיים שלי.

דנה: אל תדאג זה יעבור לך אחרי שפעם אחת היא תפריע לך בעבודה או לא תסתדר לך עם התכניות.

יגאל: ושוב המירמור והשנאה.

דנה: ואתה ציפית לתשואות על זה שהיצלחת לשתוק שלוש דקות. איך זה שלא משנה מה תעשה בסוף תראה יותר סובל מכולם.

יגאל: עכשיו את מבינה למה אני מעדיף לשתוק?

דנה: אתה מעדיף לשתוק כדי להשאר בפוזה הזאת. אתה זיוף והשירים שלך זיוף ואתה מתפרנס מסבל שאף פעם לא היה שלך.

יגאל: את פשוט מקסימה

דנה: ולמה אתה לא שותק פעם באמת עד הסוף, שותק ודי בלי ההערות המחוכמות שלך. למה לכל הרוחות אתה לא סותם פעם אחת את הפה שלך, למה אתה לא מתבייש לפעמים, לא מתאבד לפעמים.

יגאל: פשוט תענוג לשמוע אותך.

דנה: למה אתה בורח.

יגאל: מה איתך, אנחנו כבר לא יחד זוכרת?

דנה: אתה לפחות זוכר וזה מה שחשוב.

שאוּלִי: זה מגוחך. אני יוצא קצת עד שתגמרו לקלל אחד את השני.

דנה: אתה לא תברח כל פעם שקצת קשה לך. אתה קיבלת גם אותו יחד איתי וידעת את זה. אתה תלחם פעם אחת בחיים שלך, אתה תלחם עלי חתיכת..... אתה תלחם עלי ועל נועה ולא תעמוד מהצד ותסתכל במבטי תימהון כאלה..... אתה אולי תצרח פעם אחת, אולי תעשה משהו, אולי תרביץ לחתיכת בן זונה הזה, אולי במקום להגיד אתה מעליב את אשתי – פשוט תקרע לו את הפרצוף.

שאולי: רוצה שאני ארביץ לו.

דנה: לא. אני לא רוצה שתרביץ לו. אני רוצה שתתעורר מתרדמת החורף הארוכה שלך, שתדמם, שתירק, שתקיא, שתירטב קצת, שתפסיק לעמוד כמו (בול) עץ, שתפסיק להיות כזה "טוב" כל הזמן.

שאולי: מצטער דנה. אני פשוט לא טיפוס יורק.

דנה: לא אתה לא טיפוס יורק.

יגאל: אני מוכן לירוק עלייך אם את רוצה.

דנה: אתה תסתלק מכאן. אתה פשוט תסתלק מכאן ולא תבוא לפה יותר.

יגאל: צודקת.

לילה טוב. שלום. (ניגש לשאולי) מצטער שבלגנתי לכם הכל.

(מתקרב לדנה לשלום יותר אישי..... הם מתחבקים. מתנשקים.)

אני רק מציץ בה עוד פעם אחת אחרונה. (נכנס לחדר של נועה)

(שאולי מתבונן על דנה.....)

דנה: כן.....

שאולי: זה היה הכרחי.

דנה: אני חושבת שכן

שאולי: רוצה להגיד לי משהו.....?

דנה: אין לי מה להגיד.

שאולי: ועכשיו תנשקי אותי?

דנה: אני מקווה שכן.

שאולי: זה מגעיל.....

דנה: אני לא חושבת. תפסיק לעשות עניין.

שאולי: עומדת ומתנשקת מול הפרצוף שלי.

דנה: הרי לא היית מעדיף שזה יהיה לא מול הפרצוף שלך.....

שאולי: הייתי מעדיף שזה לא יהיה בכלל.

דנה: די שאולי תן לנשום.

שאולי: אני לא מהבוהמה המחורבנת דנה.

דנה: לא קרה כלום. אני אפילו כבר לא חושקת בו.

שאולי: זה לא היה נראה ככה.

דנה: בסדר. אני מצטערת.

שאולי: מה עכשיו? תנהלי איתו רומן מחוץ לנישואין מאחורי הגב של הבעל האידיוט?

דנה: ראית שלא.

שאולי: מה לא?

דנה: לא מאחורי הגב.....(דאבל טייק) די. מחר הכל יירגע.

שאולי: אני לא אירגע.

דנה: אתה צודק.

שאולי: אל תתחילי גם את עם אתה צודק. מספיק צדקתי ליום אחד.

דנה: טוב די.....

שאולי: את מנסה להפוך אותי למשהו שאני לא.

דנה: אתה טוב לי כמו שאתה.

שאולי: ואת שונאת את עצמך כשאת אומרת את זה.

דנה: שאולי, אני רוצה שקט ולהיות איתך ושהכול יהיה כמו קודם.

שאולי: אבל כבר לא קודם.

דנה: אני דווקא מאוד אוהבת שאתה לא יורק.

שאולי: מה כל כך מרתק ביריקות.

דנה: אני שונאת יריקות. זה סתם היה דימוי לא מוצלח.

שאולי: אני יכול להשפריץ עליך מים אם את רוצה?

דנה: די. תפסיק.

שאולי: בא לי ללכת מפה.

דנה (נבהלת): ולי בא שתישאר.

שאולי: את לא תוכלי כשהוא בסביבה.

דנה: אני כן אוכל ואני כן אוכל.

שאולי: אני צריך לחשוב בשקט.

דנה: כולם נעשו פילוסופים סינים פה, צריכים לחשוב בשקט.

שאולי: אני הולך.

דנה: (נבהלת): אתה הולך למיטה (!!!), ומחכה לי עד שאני גומרת עם העניין הקטן הזה כאן.

שאולי: מה את מתכוונת לעשות?

דנה: לסדר לו את כאן ולבוא לישון.

(יגאל נכנס)

שאולי: לילה טוב. (יוצא החוצה???) (אני הולך לישון.)

יגאל: (לשאולי) לילה טוב.

יגאל: נמאסתי עליו?

דנה: מה פתאום? הוא דווקא מאוד קשור אליך. אני מסדרת לך פה (את הספה..)

יגאל: אני הולך.

דנה: יופי.

יגאל: אני לא רוצה ללכת.

דנה: אני יודעת.

יגאל: אבל אני הולך.

דנה: נכון מאוד. (בדיוק...)

יגאל: אני רוצה לדבר איתך.

דנה: בהזדמנות.

יגאל: הוא בסדר. שאולי.

דנה: אהה.

יגאל: היא צוחקת איתו.

דנה: כן, הם חברים טובים.
אל תברח שוב.....

יגאל: אני אשתדל.

(תוך כדי הדברים הבאים – טקס התפשטות והשכבה כמו של ילדים)

יגאל: תבואי בלילה.

דנה: לא.

יגאל: אני אחכה לך.

דנה: עדיף שתירדם.

יגאל: למה אנחנו לא מדברים.

דנה: דיברנו.

יגאל: אבל באמת.

דנה: זה היה באמת.

.....

יגאל: מה אני צריך לעשות.....?

דנה: ללכת לישון. לילה טוב.

יגאל: לילה טוב. .... דנה.....

דנה: כן.

יגאל: קראתי לך דנה.

דנה: נכון.

יגאל: זה פעם ראשונה שאמרתי דנה.

דנה: לילה טוב.

יגאל: דנה.

דנה: פעם שנייה.

יגאל: מתי אני אגדל?

דנה: גדלת כבר.

יגאל: דנה.

דנה: לילה טוב.

יגאל: דנה.

דנה: מה.....?

יגאל: סיפור.

(דנה ניגשת לטייפ שעומד בחדר ומפעילה אותו. מסדרת ספר קלטת הנקרא על ידי שחקן בעל דיקציה רהוטה.)

דנה יוצאת .